

[20-02-2012]

Ritme van het verkeer

Ik ben zot van Bart Peeters. Zijn liedjes klinken als pure poëzie. Hoe heet dit genre eigenlijk? 'Het dagelijkse leven zacht verteld', zo benoem ik het.

De trage wals in 'Zo van die zomerdagen', draait gezellig rond. Ik zet de volumeknop van mijn autoradio een niveau hoger. Het verkeerslicht wordt nog eens rood. De ochtendfile mag nog even blijven duren. Ik ben niet langer gehaast.

Ik glimlach bij dit gestolen moment van zaligheid. De melodie doet mij wegdromen naar zuiderse stranden. Ik neurie zachtjes mee en voel de golflslag van de zee.

Het licht wordt kortstondig groen en dan terug rood. Drie meter winst. De harmonica zingt verder.

Plots wordt mijn aandacht getrokken door een beweging aan mijn rechterkant. In de wagen naast mij zit een vrouw van mijn leeftijd. Ze heeft zowat dezelfde looks als ik. Kort haar, quasi nonchalant met wax op vorm gebracht, in een poging de jeugd nog even vast te houden. De handen losjes op het stuur.

Haar hoofd schudt langzaam heen en weer. Tot mijn verrassing stel ik vast dat die beweging overeenstemt met de beat van mijn luidsprekers. Jawel, ze luistert naar dezelfde frequentie als ik. Er is geen twijfel mogelijk. Ze begint nu zelfs mee te zingen. Haar vingers trommelen het ritme. Bingo, ook bij haar scoort Bart hoog.

Zelfs op de baan ontmoet je fans. Straf! Er zijn dus nog meer vrouwen van vijftig die vallen voor Bart.

Aangespoord door het enthousiaste mimespel van mijn zusterziel, gooi ik nu ook alle remmen los. Weg met de gêne. Ik zing luidkeels mee over die zomerdagen. We roffelen simultaan en wiegen met onze schouders. De muziek bestaat niet enkel meer uit noten en tekst. Er is klank én beeld. We dansen achter het stuur.

De laatste strofe. Nog een keer het walsende refrein. Eén twee drie, één twee drie.

Net voor het licht op groen springt, kijkt de dame vluchtig in mijn richting. Ik steek mijn duim omhoog. Ze knikt me vrolijk toe, in een flitsend moment van herkenning. Zij had het ook door. Twee groupies van Bart Peeters in parallelle files. Het geeft een goed gevoel.

Ik vervolg mijn weg rechtdoor, de vrouw draait af naar rechts. Onze wagens nemen terug het monotone ritme aan van het verkeer.

Mieke Vandromme